

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou v právní věci žalobce: **V. Z.**, nar. ..., státní příslušnost Ukrajina, t. č. ZZC Bělá – Jezová, 294 21 Bělá pod Bezdězem, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR (Odbor azylové a migrační politiky)**, pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 3. 2015, č. j. OAM-53/LE-BE02-BE03-PS-2015, o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 3. 2015, č. j. OAM-53/LE-BE02-BE03-PS-2015, se zrušuje a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 3. 2015, č. j. OAM-53/LE-BE02-BE03-PS-2015, jímž byla žalobci podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) uložena povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v Bělé pod Bezdězem – Jezové (dále jen „ZZC“) až do vycestování, maximálně však do 24. 7. 2015.

Žalovanému vytýká porušení § 46a odst. 1 zákona o azylu ve spojení s ustanovením § 2, § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) ve spojení s § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu a čl. 5 odst. 1, 4 a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv (dále jen „Úmluva“). Žalobce napadá rozhodnutí žalovaného zejména v části, v níž žalovaný odůvodňuje rozhodnutí nebezpečím žalobce pro veřejný pořádek. Dále namítá, že napadené rozhodnutí nepřiměřeně zasahuje do jeho soukromého života a že na území ČR pobýval v dobré víře, protože nevěděl, že o jeho odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění bylo rozhodnuto, a že stále probíhá řízení o přechodném pobytu. Uvedl, že se dobrovolně dostavil na Odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra (dále jen „OAMP“). Má za to, že jednání spočívající v neoprávněném pobytu nemůže být natolik závažným porušením veřejného pořádku, které by odůvodňovalo zbavení osobní svobody na čtyři měsíce. Zde žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 16. 12. 2013, č. j. 5 Azs 17/2013, podle kterého je potřeba při aplikaci §46a zákona o azylu vycházet z definice veřejného pořádku judikované v usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 27. 2. 2014, č. j. 3 As 4/2010 – 151. S ohledem na judikatorní závěry NSS je žalobce přesvědčen, že žalovaný v jeho případě zneužil správní uvážení, protože o zbavení osobní svobody žalobce rozhodl na základě nelegálního vstupu a pobytu ve spojení s dalšími skutečnostmi, mezi něž však nezahrnul skutečnosti svědčící v žalobcův prospěch (nevědomý neoprávněný pobyt, dobrovolné dostavení se k OAMP). Napadené rozhodnutí by proto mělo být zrušeno jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Rozhodnutí nesplňuje ani nároky na odůvodnění. Z citovaného rozsudku NSS plyne, jaké skutečnosti musí žalovaný zkoumat (mimo jiné osobní a rodinné poměry, věk, délku pobytu na území), aby mohl učinit závěr, že zbavení osobní svobody je přiměřené. Žalobce je mladý člověk, který do ČR přicestoval před 15 lety. Na území má přítelkyni českého původu, která potřebuje jeho pomoc, protože je po několikáté operaci páteře a trpí epilepsií. Napadené rozhodnutí brání žalobci v posilování jeho vztahu s přítelkyní v těžkém životním období, kterým si právě prochází, a výrazně zasáhlo do soukromého života žalobce a jeho přítelkyně. Jejich osobní život je omezen jen na možnost návštěv v ZZC, které jsou ale kvůli zdravotnímu stavu přítelkyně neuskutečnitelné, a telefonický kontakt, který ale nenahradí plnohodnotný osobní život. Zásah do rodinného života tak není přiměřený společenskému zájmu na zajištění žalobce, ani domnělé nebezpečnosti jeho předchozího jednání a zajištění žalobce je proto v rozporu s čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 Úmluvy. Žalovaný k soukromému životu žalobce, ač o něm byl informován, nepřihlédl. Podle žalobce není v jeho případě zájem na ochraně veřejného pořádku (který podle správního orgánu narušuje svým nelegálním pobytem) tak silný, aby odůvodňoval tak vážný zásah do soukromého života, jako je fyzické odloučení od invalidní přítelkyně na několik měsíců. Napadené rozhodnutí tak v testu proporcionality neobstojí a je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Zde žalobce odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 15. 7. 2014, č. j. 44 A 36/2014 – 37, ve kterém soud vyslovil, že „*Jestliže se totiž ukazují být rodinné vztahy cizince, byť navázané za nelegálního pobytu, natolik stabilizující, že reálně nehrozí útěk cizince a jeho skrývání během řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, pak by jeho zajištění resp. uložení povinnosti setrvat v ZZC vedlo pouze k samoúčelnému prohlubování resp. urychlení nevyhnutelně nadcházejícího zásahu do soukromí a rodinných vztahů manželky a jejich dětí. Nedisponuje-li žalovaný konkrétními zjištěními o hrozícím útěku žalobce od rodiny, není nezbytné jej přezajišťovat a žalobce může alespoň připravit rodinu na nadcházející odloučení, popř. je přesvědčit k eventuálnímu přesunu na Ukrajinu (...).*“

Žalobce má za to, že jeho případ je s výše rozhodovaným případem srovnatelný, protože jeho přítelkyně je tím stabilizátorem, pro který nelze předpokládat jeho útěk nebo nespolupráci se správním orgánem. Je proto dobrý předpoklad, že v případě propuštění bude správnímu orgánu v řízení o mezinárodní ochranu k dispozici. Žalovaný pochybil, když se soustředil pouze na nelegální pobyt, a nezohlednil osobní vazby na území či délku pobytu na území, jimiž se v napadeném rozhodnutí zabýval pouze povrchně. Nepřihlédl ani k tomu, že žalobce vlastní platný cestovní doklad, jehož absenci v jiných případech považuje žalovaný za přitěžující okolnost při posuzování stupně nebezpečnosti pro veřejný pořádek.

Žalobce dále namítá, že žalovaný zneužil správní uvážení při stanovení maximální délky povinnosti setrvat v ZZC a odkazuje na rozsudek NSS ze dne 27. 11. 2014, sp. zn. 7 Azs 193/2014, podle kterého *„Ministerstvo musí rozhodnutí o délce uložené povinnosti odůvodnit, zejména pokud se rozhodne uložit zákonné maximum. Požadavek na odůvodnění délky této povinnosti je možné dovodit i z toho, že se jedná o zásah do osobní svobody jednotlivce a musí být zaručen jeho soulad s čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy.“* Podle žalobce napadené rozhodnutí tyto nároky nesplňuje. Žalovaný na jednu stranu uvádí, že o mezinárodní ochraně bude velmi pravděpodobně rozhodnuto ve lhůtě 90 dní, na druhé straně ukládá žalobci povinnost setrvat v ZZC 120 dní, a to bez náležitého odůvodnění a bez vysvětlení, proč nestačí k naplnění účelu zajištění kratší doba, to vše s ohledem na osobní život žalobce v ČR. Stanovení maximální doby je rovněž v rozporu s čl. 5 odst. 1 a 4 Úmluvy, neboť vylučuje pravidelný soudní přezkum zbavení osobní svobody a dovolává se rozsudku NSS ze dne 4. 9. 2012, č. j 7 As 97/2012. Podle žalobce jeho zajištění na 120 dnů žalovaný *de facto* určil, že další soudní kontrola zákonnosti zajištění v podstatě již neproběhne. Stanovení délky zajištění způsobem, který periodicitu soudní kontroly nezaručuje či dokonce vylučuje, pak dopadá nejen do procesních práv žalobců, ale také do jejich práv hmotných. Žalobce odkázal na závěr Ústavního soudu, podle kterého absence účinného opravného prostředku způsobuje porušení čl. 5 odst. 4 Úmluvy, a na nálezy Ústavního soudu ze dne 2. 6. 1999, sp. zn. Pl. ÚS 29/98, podle kterého (stručně řečeno) z Úmluvy a Listiny základních práv a svobod *„plyne pro zákonodárce povinnost všechny případy zbavení svobody veřejnou mocí postavit pod efektivní kontrolu nezávislého soudního rozhodování.“*

Závěrem žalobce poukazuje na to, že § 46a zákona o azylu neobsahuje žádné alternativy k zásahu do osobní svobody, jak je tomu např. u § 123b zákona o pobytu cizinců. Tato právní úprava není v souladu se zásadou subsidiarity, ani s čl. 5 Úmluvy. Právě proto má řádné odůvodnění rozhodnutí velký význam. Žalobce trvá na tom, že délka zajištění byla stanovena nepřiměřeně dlouhá a odůvodnění bylo nedostatečné. Proto žalobce navrhuje zrušení rozhodnutí pro nezákonnost a nepřezkoumatelnost.

Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasí, neboť má za to, že se v žalobě namítaných porušení právních předpisů při rozhodování nedopustil. Uvádí, že napadené rozhodnutí nevychází pouze z faktu samotného (prostého) nelegálního vstupu a následného pobytu žalobce na území ČR, nýbrž je založeno na celkových okolnostech žalobcova dosavadního jednání (před projevením úmyslu žádat v ČR o mezinárodní ochranu), včetně jeho subjektivního postoje k dodržování povinností plynoucích z právního řádu, správních a soudních rozhodnutí. Tyto okolnosti v napadeném rozhodnutí podrobně popsal. Z jednání žalobce zjevně plyne záměrná a opakovaná snaha (dlouholetá) o obcházení právního řádu ČR, povinností stanovených tímto právním řádem po pobyt a zaměstnávání cizinců, vědomé

nerespektování jak správních, tak soudních rozhodnutí, podávání účelových žádostí o mezinárodní ochranu zjevně s cílem bránit vyhoštění.

K námitce nepřiměřeného dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého života žalobce žalovaný odkázal na judikaturu NSS, podle které může být nepřiměřeným zásahem nejčastěji dlouhodobý zákaz pobytu (nikoli 120 dnů). V případě žalobce byly okolnosti jeho rodinného a soukromého života a přiměřenost případného zásahu do něj posuzovány v řízení o správním vyhoštění a bylo opakovaně rozhodnuto o uložení správního vyhoštění se zákazem pobytu, včetně posouzení odvolacím orgánem. V nyní projednávané věci jde pouze o uložení povinnosti setrvat v ZZC po dobu maximálně 120 dnů, nikoli o dlouhodobý zákaz pobytu. Nadto v situaci, kdy v ZZC byl žalobce již umístěn (za účelem realizace správního vyhoštění). Uložení povinnosti setrvat v ZZC podle zákona o azylu, vyvolané projevením úmyslu žádat opět o mezinárodní ochranu, je tak preventivní opatření časově omezené, s umožněním návštěv cizince i telefonického kontaktu. Se situací žalobce se žalovaný seznámil, ale neshledal v ní okolnost, která by převážila nad nutností ochrany veřejného pořádku. Žalobce v minulosti opakovaně porušoval právní předpisy, nerespektoval pravomocná správní a soudní rozhodnutí, účelovými žádostmi o udělení mezinárodní ochrany si při hrozbě vyhoštění legalizoval pobyt, Policií ČR musel být následně zajištěn v ZZC. Lze tudíž předpokládat pokračující nerespektování povinností vyplývajících ze zákonů ČR či pokynů státních orgánů. Okolnost existence přítelkyně v ČR pak dodržování veřejného pořádku ČR ze strany žalobce není a nebyla způsobilá zajistit a ve světle všech souvislostí nemůže převážet nebezpečí žalobce pro veřejný pořádek, které plyne z jeho dosavadního jednání posouzeného v souhrnu. Z důvodové zprávy k zákonu o azylu plyne, že aplikované ustanovení § 46a zákona o azylu bylo v právním řádu upraveno jednoznačně právě s cílem zamezit zneužívání řízení o mezinárodní ochraně pro nelegální migraci či jiné nelegální aktivity. Závěr o zneužívání azylové procedury učinil i žalovaný ve svém rozhodnutí, když žalobce podal v pořadí již třetí žádost, a to za okolností, kdy byl zajištěn za účelem správního vyhoštění. Zde žalovaný odkázal na rozsudek NSS ze dne 19. 2. 2014, č. j. 3 Azs 25/2013 – 39, v němž NSS upozornil na to, že „*zatímco v případě správního vyhoštění vyhodnocují správní orgány konkrétní činy cizince z toho hlediska, zda k vážnému narušení veřejného pořádku již došlo, v případě ukládání povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění činí na základě jeho dosavadního chování úvahu, zda narušení veřejného pořádku z jeho strany reálně hrozí. Takováto úvaha samozřejmě nesmí být svévolná a musí vyplývat přímo z chování dotyčné osoby, na rozdíl od správního vyhoštění však pro závěr správního orgánu není nutné, aby cizinec již čin nebo činy, jenž by mohly být hodnoceny jako závažné narušení veřejného pořádku, spáchal. Stačí, že takovouto hrozbu lze z jeho dosavadního chování důvodně presumovat.*“ Z toho žalovaný vyšel, když právě s ohledem na předchozí popsané jednání žalobce a jeho subjektivního postoje k dodržování povinností (vědomé neplnění) presumoval existenci nebezpečí pro veřejný pořádek pro případ propuštění žalobce do volného režimu. Pobyt žalobce v soukromí, kdy bylo shledáno důvodné nebezpečí ohrožení veřejného pořádku ze strany žalobce, alternativu k uložení povinnosti setrvat v ZZC nepředstavuje (nešlo by o opatření k zajištění ochrany veřejného pořádku).

Návrh na předvolání přítelkyně žalobce jako svědkyně považuje žalovaný za nadbytečný důkaz. Žalobce se v řízení mohl dostatečně vyjádřit k svému rodinnému a soukromému životu, což také učinil. Výpověď jeho přítelkyně by tak k popsané situaci ke dni vydání rozhodnutí nebyla přínosná. Žalovaný navíc výpověď žalobce nijak nezpochybňoval.

Dokládání jeho tvrzení v rozsahu, jak byla v řízení před žalovaným uplatněna, je proto nadbytečné.

K námitce porušení čl. 8 Úmluvy odkázal žalovaný na rozsudek NSS ze dne 21. 5. 2014, č. j. 6 Azs 33/2014 – 45, v němž NSS s odkazem na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva k námitce porušování práva na respektování soukromého a rodinného života mimo jiné konstatoval, že „v nyní projednávaném případě byl stěžovatel omezen na osobní svobodě na maximální délku 120 dní, což jistě nelze považovat za dobu, která by mohla ohrozit udržení rodinného života stěžovatele. Nadto stěžovateli a jeho družce byl umožněn telefonický kontakt a osobní návštěvy. Vzdálenost 80 km uvedeného zařízení od družky stěžovatele se v daném ohledu nejeví jako nepřekonatelná. Rovněž tato námitka stěžovatele je nedůvodná.“

K námitce o nezohlednění délky pobytu žalobce na území ČR jako skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce žalovaný uvedl, že neoprávněný pobyt žalobce byl zjištěn poprvé již v roce 2000. Od té doby mu byla uložena tři správní vyhoštění a jednou soudní vyhoštění, také dvakrát žádal neúspěšně o mezinárodní ochranu. Nyní jde o třetí žádost podanou v ZZC, kde byl žalobce zajištěn za účelem správního vyhoštění. Podle žalovaného nelze v žalobě poukazovat na celkovou délku pobytu, aniž by bylo přihlédnuto k okolnostem takového pobytu, které naopak svědčí v neprospěch žalobce. Cestovní doklad žalobce neměl od roku 2000 – 2008, posléze ho již držel, ale ani to nevedlo k změně jeho jednání. Sama okolnost vlastnictví cestovního dokladu nemůže v případě žalobce vyvážit zjištění o jeho opakovaném nedodržování právního řádu ČR. Ani tato námitka nemůže založit nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

K námitce vůči stanovené délce povinnosti setrvat v ZZC žalovaný uvedl, že v odůvodnění rozhodnutí poukázal na předpokládanou délku řízení o udělení mezinárodní ochrany, když toto řízení nebylo v době vydání napadeného rozhodnutí ukončeno a proto nebylo možno určit přesněji dobu, kdy žalobce v budoucnu skutečně pozbude postavení žadatele podle zákona o azylu (přesným počtem dní). V případě pozbytí postavení žadatele o mezinárodní ochranu ve lhůtě kratší 120 dnů, pozbývá rozhodnutí o povinnosti setrvat v ZZC svou platnost. Nepřiměřenost uložené doby setrvání v ZZC vůči celkové délce azylové procedury nelze proto shledat. Napadené rozhodnutí je odůvodněno dostatečně s poukazem na konkrétní a specifické okolnosti daného případu, vzhledem k nimž byla shledána nutnost uložit povinnost setrvat v ZZC v maximální možné délce. Napadené rozhodnutí je tak v souladu s čl. 5 Úmluvy, což plyne např. z rozsudku NSS ze dne 17. 9. 2013, č. j. 5 Azs 13/2013 – 30.

Žalovaný dále uvedl, že soudní přezkum zakotvuje zákon o azylu v § 46a odst. 6, který upravuje průběh soudního přezkumného řízení s tím, že soud rozhodne o žalobě do 7 pracovních dnů ode dne doručení podkladů. Podle § 46a odst. 5 zákon o azylu zkoumá žalovaný po dobu platnosti uložení povinnosti setrvat v ZZC, zda důvody setrvání v přijímacím středisku trvají z úřední povinnosti. Současně žadatele poučí o jeho právu požádat o přezkoumání důvodů setrvání v přijímacím středisku, a to po uplynutí jednoho měsíce ode dne nabytí právní moci rozhodnutí žalovaného nebo ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o žalobě. Periodicita přezkumu (včetně následného soudního) je tedy uvedeným ustanovením naopak zaručena a námitka žalobce není příhodná.

K námitce, že § 46a zákona o azylu neobsahuje žádné alternativy k zásahu do osobní svobody jako je tomu např. u § 123b zákona o pobytu cizinců, uvedl, že se NSS již

v minulosti vyslovil k obdobné námitce a shledal, že v režimu zákona o azylu nelze dovodit povinnost posoudit možnost využití mírnějších donucovacích prostředků upravených v zákoně o pobytu cizinců. Zákon o azylu případy mírnějších variant donucovacích prostředků neupravuje. To je ostatně logické. Pokud je zcela naplněn předpoklad § 46a, který vymezuje podmínky pro zajištění cizince, nepřichází použití mírnějších prostředků do úvahy, ale je namístě cizince zajistit. Proto žalovaný nepochybil, když v napadeném rozhodnutí nevedl úvahu o existenci mírnějších donucovacích prostředků, zákonem o azylu nezakotvených. Žalovaný zde odkázal na rozsudek NSS ze dne 21. 5. 2014, č. j. 6 Azs 33/2014 – 45. žalobce není ani zranitelnou osobou.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu ministerstvo rozhodne o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky ČR.

Ze správního spisu soud zjistil, že dne 17. 3. 2015 se žalobce osobně dostavil na OAMP v Praze. Rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 18. 3. 2015, č. j. KRPA-107027-16/ČJ-2016-000022, byl zajištěn a umístěn do ZZC, neboť bylo zjištěno, že je veden v evidenci nežádoucích osob s platností od 19. 1. 2015 do 19. 2. 2018, a to v návaznosti na rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 14. 5. 2014, jež nabylo právní moci dne 6. 1. 2015. Tomuto správnímu vyhoštění předcházela dvě správní vyhoštění, jež byla žalobci uložena dne 14. 11. 2000 a dne 5. 4. 2009. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 4. 12. 2009, sp. zn. 1 T 124/2009 byl žalobce odsouzen za trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí k trestu vyhoštění z ČR na dobu 1 roku. Důvodem zajištění byl nelegální pobyt žalobce na území ČR, opakované nevycestování z jejího území, maření výkonu správních rozhodnutí. Poukázáno bylo rovněž na v minulosti neúspěšně podávané žádosti o mezinárodní ochranu a na to, že žalobce navázal vztah s přítelkyní, která je občankou ČR, avšak v době, kdy byl již jeho pobyt v ČR neoprávněný. Přesto tento vztah prohluboval. Nadto má na území Ukrajiny matku, jež vlastní rodinný dům. Žalobce tak má na Ukrajině vytvořeno určité zázemí. Další překážku, jež žalobci brání v návratu (ozbrojený konflikt na Ukrajině), odůvodnění rozhodnutí o zajištění nehodnotí.

Ve spise je dále založeno vyrozumění, jímž OAMP dne 10. 3. 2015 žalobci sděluje pokračování v řízení o žádosti o povolení k přechodnému pobytu. Součástí spisu je rovněž žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 26. 3. 2015, v níž žalobce uvádí, že je svobodný, bezdětný, na Ukrajině žije jeho matka, která žalobce informovala, že mu byl již třikrát zaslán povolávací rozkaz do armády. V ČR navázal trvalý vztah s družkou, s níž žije již devět let, v ČR pak celkem osmnáct let. O udělení mezinárodní ochrany žádá z obavy před nasazením do bojů a z důvodu soužití s přítelkyní. Následujícího dne, tj. 27. 3. 2015 vydal žalovaný napadené rozhodnutí.

Žalobce předně nesouhlasí se závěrem žalovaného, že by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Krajský soud se proto zaměřil na otázku, zda důvody uváděné žalovaným skutečně představují nebezpečí žalobce pro veřejný pořádek. Vyšel z úvah, které ve vztahu k pojmu veřejný pořádek učinil v řadě svých jiných rozhodnutí. Obecně lze tedy

konstatovat, že důvody pro omezení osobní svobody cizince podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu jako osoby nebezpečné pro veřejný pořádek musí být takovými důvody, jež dostatečně intenzivně odůvodňují potřebu jeho izolace od společnosti, a to z důvodu, aby svým chováním nenarušoval žádoucí a řádné fungování společnosti (veřejný pořádek). Smyslem je předejít tomu, aby cizinec porušoval či ohrožoval práva a svobody druhých, resp. tomu, aby svou činností narušoval či ohrožoval fungování orgánů státu. Z judikatury NSS pak plyne, že narušením veřejného pořádku může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151). Žalovaný v důvodech napadeného rozhodnutí poukázal zejména na nelegální pobyt žalobce na území ČR, maření správního vyhoštění a opakované nevycestování z území ČR.

Soud setrvale zastává názor, že sama okolnost, že se cizinec nachází na území ČR, aniž by k tomu byl oprávněn, není bez dalšího dostatečně intenzivním narušením veřejného pořádku pro účely § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Avšak přeroste-li takové jednání až do situace, kdy by žalobce mařil výkon správního rozhodnutí, přičemž by nebyly zjištěny žádné výjimečné polehčující okolnosti (např. faktické skutečnosti zabránivší již naplánovanému vycestování, spolupráce se správními orgány po opomenutí vycestovat apod.), je třeba takové jednání již považovat za dostatečně intenzivní zásah do veřejného pořádku, který ostatně může v řadě případů představovat i jednání trestněprávní povahy [§ 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku].

V projednávané věci vycházel žalovaný podle odůvodnění napadeného rozhodnutí z toho, že žalobce přicestoval na území ČR v roce 1997 a od té doby území neopustil. Na území pobýval zpočátku na platné vízum, od roku 2000 již nelegálně. Zajištěn byl poté, kdy se osobně dostavil na OAMP v Praze, a to v reakci na sdělení o pokračování řízení o jeho žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu. Žalovaný dále konstatoval, že žalobci byla opakovaně uložena správní vyhoštění; naposledy rozhodnutím ze dne 14. 5. 2014, na základě něhož je veden v evidenci nežádoucích osob od 19. 1. 2015 do 19. 2. 2018. Dne 4. 12. 2009 byl žalobce odsouzen rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 6 za trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání k trestu vyhoštění z území ČR. Žalovaný rovněž poukázal na to, že i přes shora uvedené žalobce z území ČR nevycestoval a svévolně a neoprávněně se pohyboval na území ČR. Situaci řešil podáním dvou neúspěšných žádostí o mezinárodní ochranu. Ani po ukončení těchto řízení území ČR neopustil. V důsledku toho se ocitl v nelegálním postavení a byl dne 19. 3. 2015 zajištěn a umístěn v ZZC. Tam učinil dne 25. 3. 2015 prohlášení o mezinárodní ochraně a dne 26. 3. 2015 podal v pořadí již třetí žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž neuvedl důvody relevantní pro udělení mezinárodní ochrany, neboť opětovně odkázal na soužití s družkou a nově hovořil pouze o aktuální bezpečnostní situaci na Ukrajině.

Ve světle právě uvedeného konstatuje soud, že námitka žalobce poukazující na nepřezkoumatelnost závěru, zda by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, není důvodná, protože žalovaný tento svůj závěr dostatečně odůvodnil konkrétními okolnostmi, jež plynou ze správního spisu a které žalobce v žalobě ani nezpochybňuje.

Žalobce dále namítá, že žalovaný v rozhodnutí zmiňuje pouze skutečnosti v neprospěch žalobce, aniž by zohlednil skutečnosti žalobci prospěšné. V tomto nemůže soud žalobci přisvědčit, neboť z odůvodnění napadeného rozhodnutí plyne, že žalovaný ve prospěch

žalobce konstatoval, že se žalobce osobně dostavil k OAMP na základě sdělení o pokračování řízení ve věci žádosti o povolení k přechodnému pobytu a dále, že od roku 2006 udržuje vztah s občankou ČR.

V této souvislosti však vyvstala otázka, zda žalovaný tyto skutečnosti také odpovídajícím způsobem zhodnotil. Žalobce zde odkazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 15. 7. 2014, č. j. 44 A 36/2014 – 37 (citován v rámci rekapitulace žaloby). K tomu soud uvádí, že v nyní posuzované věci nemá důvod se od závěrů shora uvedeného rozsudku odchýlit. Konstatuje proto, že i přesto, že žalobce svým dosavadním jednáním vzbuzuje důvodnou obavu, že bude nadále pokračovat v narušování veřejného pořádku nerespektováním pravomocných rozhodnutí správních orgánů a soudu a bude se vyhýbat svému odchodu z území ČR, měl žalovaný zhodnotit všechny zjištěné skutečnosti. Včetně těch, jež souvisejí s dostavením se žalobce osobně k OAMP ve věci řízení o přechodném pobytu (v době vydání napadeného rozhodnutí nebylo ještě skončeno, resp. ze správního spisu neplyne opak), a jež se týkají rodinných vazeb žalobce na území ČR (bez ohledu na dobu jejich vzniku).

Jestliže žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí shledal existenci rodinného života žalobce na území ČR, stejně jako existenci bydliště žalobce v Praze a věděl o neskončeném řízení o žádosti žalobce o přechodný pobyt, nepostačovalo tyto skutečnosti jen konstatovat, ale žalovaný měl o nich také uvážit po případném obstarání dalších potřebných zjištění. Zejména se měl vypořádat s tvrzením žalobce o nezbytnosti jeho péče o přítelkyni s ohledem na její (žalobcem tvrzený) neuspokojivý zdravotní stav a o délce jejich společného soužití, jež trvá od roku 2006 (s krátkým přerušením) až dosud. Zhodnotit měl rovněž to, že žalobce není osobou nedosažitelnou, neboť se zdržuje v bytě své přítelkyně, a že nebezpečí žalobce pro veřejný pořádek povstává pouze z neochoty opustit území ČR, nikoli z činů, jež by zasahovaly do individuálních práv jiných občanů ČR (např. výtržnictví, drobná majetková činnost apod.) Soud současně konstatuje, že žalovaný (stejně jako Policie ČR v rozhodnutí o zajištění) v odůvodnění napadeného rozhodnutí nikterak nereaguje na tvrzení žalobce, že v poslední době je důvodem nevycestování zpět na Ukrajinu tam probíhající ozbrojený konflikt, který by rovněž mohl zasáhnout do jeho osobního života.

Teprve po řádném posouzení těchto skutečností, jež by se promítlo v úvahách žalovaného, mohl žalovaný vyhodnotit, zda ústavou garantované právo na svobodu a právo na rodinný život v porovnání s porušováním právního řádu ČR ze strany žalobce, neumožňují, aby žalobce zůstal po dobu řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany na svobodě. Takové vyhodnocení soud v napadeném rozhodnutí postrádá. Nemohl proto přezkoumat správnost úvah, jež vedly k přijetí napadeného rozhodnutí.

Soud proto na základě výše uvedených zjištění zrušil napadené rozhodnutí jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], aniž by ve věci nařizoval jednání, neboť aplikované ustanovení s. ř. s. takový postup soudu přímo předpokládá. Z důvodu zrušení napadeného rozhodnutí se soud blíže nezabýval dalšími žalobními námitkami.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalovaný ve věci neměl úspěch a žalobci, kterému by jako úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

..

V Praze dne 11. května 2015

JUDr. Věra Šimůnková
samosoudkyně

Rozsudek byl vyhlášen dne 11. 5. 2015 [§ 49 odst. 11, a § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].

Za správnost vyhotovení:
Vlasáková